

A félreértett atomháború

2024 szeptember 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

4

Átlag: 4 (1 szavazat)

Mérték

Olyan tömegpusztító fegyverek kerülnek csapattestekhez, amelyek kizárólag a végső csapásra képesek. - Földi László zseniális írása.

Lehetséges, hogy félreértettünk valamit – különösen azok, akik operatív kiképzésen estünk át –, és nem lennénk képesek felfogni egy atomháború valódi következményeit? Elfeledkezve a matematika és a fizika egzakt voltáról, képtelenek vagyunk különbséget tenni a megatonna és kilogramm nagyságrendje között?

Az elmúlt napokban ugyanis egyes politikusok részéről megerősödtek azok a nyilatkozatok, amelyek egyre komolyabb perspektívát vélnek felfedezni egy lehetséges atomháború kirobbanásában. Nem egy multiplex moziban, a vászonnál beszél hozzánk egy ismert színész jelmezébe bújt, a témában eltökéltnek tűnő politikus, mi pedig nem pattogatott kukoricát majszoló nézők vagyunk a székeken békésen üldögélve. Nem!

Úgy mond, sorsunkért, nemzetünkért és persze demokráciánkért aggódó, azt megvédeni kívánó – általunk megválasztott – kormányok vezetői kamerák előtt pózolva mondják képünkbe a nyilvánvaló megsemmisülésünk jövőképét.

Amerikai és brit külügyek irányítói siralmas ábrázattal borzolják a tisztelt hallgatóság idegeit nemzetközi sajtó fórumokon. Persze mások is sietve csatlakoznak a nyilatkozókhöz Berlintől Stockholmig, hogy Varsóról ne is beszéljünk.

Senki ne keresse a fenti állítás igazolását bizonyító kijelentéseket az éterben, mivel még arra sem minősítenek bennünket, hogy konkrétan beszéljenek erről. Sőt a rávezető célozgatást sem mindig könnyű kivenni már-már pökhendi nyilatkozataik homályából, érveik kuszaságából. Mert, hogyan is fog kezdődni, illetve mik azok az egyértelmű folyamatok, amelyekről sőt a korunkban megszokott kétértelműség? Ha nem csukjuk be szemünket és fülünket, az atomtöltet? fegyverek összecsapásához vezető logika egyszerrebb, mint hinnénk.

Nevezük nulladik pontnak vagy kiinduló állapotnak azt a katonai lépést – erről szónokolnak most –, amikor nagy hatótávolságú rakétákkal megtámadják Oroszország nagyvárosait, például Moszkvát, Szentpétervárt, illetve az ország érzékeny infrastrukturális célpontjait. Látszatra ez nem felhívás az atomrakéták indítására, de közvetetten feltétlenül az.

Mivel Ukrajna vesztesre áll, nem zárható ki, hogy rövidesen kapitulálnia kell a fronton kialakult teljes csúszás miatt. Ez romba döntené a pénzügyi jól kifundált terveit, mármint azt, hogy az elképesztő profit érdekében az orosz–ukrán fegyveres konfliktus minél tovább tartson. A „tűzke”, hogy mentse a már elért pozícióit, felpiszkálja az általa kinevezett politikusokat, hogy tegyenek valamit, ami meggátolja az oroszok győzelmét.

Nos, itt tartunk most, amikor sorra szólalnak meg – látszatra Washingtontól függetlenül – Angliától Németországon, Lengyelországon át egészen Svédorszáig és Finnorszáig a funkcionáriusok.

Harcias pózban jelentik ki, hogy megállapodás született, miszerint engedélyezik a már korábban Ukrajnába telepített nagy hatótávolságú tűzérségi fegyverek használatát belső orosz célpontok ellen. Egyetlen hír sem jelent meg viszont arról, hogy a „demokráciák fellegvárai” – alkotmányaik szellemének és betűjének megfelelően – megkérték volna saját törvényhozó fórumaik engedélyét, hogy háborúba vigyék országaikat.

Az ukrán alakulatok számára most válik világossá, hogy háborújuk már rég nemcsak róluk szól, hanem a NATO közvetlen katonai konfliktusa Oroszországgal, aminek csak az első elszennvedői. Ugyanis azok a nagy távolságot elérni tudó rakéták, amelyek indítását – törvénytelenül ugyan – engedélyezték, meghold vezérlésük, amiket csak az „anyaországok” kiképzett személyzete tud kezelni.

Pusztulásunk három szakasza – tervezett formula szerint – azzal veszi valós kezdetét, amikor a megtámadott Oroszország válaszolni fog. Első körben Ukrajna – különösen Kijev – totális tűz alá kerül. Az orosz parancsnokság nem fog válogatni a célpontok között, lesznek nagy számban civil áldozatok is.

A NATO-vezérkar épp erre vár, hiszen saját közvéleményük felé harsogni fogják az elvetemült Kremlből irányított embertelenséget. Amit nem hagyhatnak válasz nélkül – mondják majd –, és immáron NATO-területről indítanak újabb támadást orosz területek irányába, megpróbálva eltalálni az atomfegyvereket tároló silókat.

A második lépcsőben az orosz rakéták Londont, Berlint, Párizst, Varsót, Stockholmot és más városokat támadnak, egyelőre nukleáris fejek nélkül. De ez nem sokáig marad így. A harmadik fázisban – miután már a NATO- és orosz atomtöltetek úton vannak egymás felé – a többi atomhatalom (Kína, Izrael, Pakisztán, India) is belekeverednek a konfliktusba, és résztvevőivé válnak a totális háborúnak.

Ekkorra már nem lesznek nyilatkozatok, ahogy nemigen lesz senki, aki meghallgathatná őket, hisz

a megállíthatatlan terület következtében a halálos áldozatok száma öt-hét milliárd ember közé tehető. A nyugati forgatókönyv, ha számol is néhány túlélővel, nyilván teljesen félreérti az atomháború technikai és valós következményeit.

A luxusbunkerek túlélő képessége gyakorlatilag vágyálom. Olyan világ marad hátra, amely Örkény István Budapest című egypercesében, atomháború után az egyedül életben maradt és túlszaporodott egerek miatt kialakult helyzetre hajaz – egy romház kövein egyszerűen csak megjelenik egy cédula:

Hozott szalonnával egéirtást vállal doktor Varsányiné.

Az életösztönből fakadó és korábban mindig reményt jelentő pesti humor üzenete is csupán illúzió marad...

Az érthető, ha katonai vezetők karrierjük csúcsát a háborúban látják és a legyártott fegyvereket el akarják használni. Az viszont

rémisztő és szakmailag is nehezen kommunikálható, hogy olyan tömegpusztító fegyverek kerülnek csapattestekhez, amelyek kizárólag a végső csapásra képesek – nem konfliktusok kezelésére.

Apropó konfliktus, feszültség, öldöklési inger: mindez létezne akkor is, ha a tőkeérdekeket követő politikusokat végre kiszorítanánk életünkben?

Földi László

A szerző titkosszolgálati szakértő, a Védett Társadalom Alapítvány kuratóriumának elnöke

www.magyarnemzet.hu

Ajánló

